

Cad visele-n zăpadă

Emaanastasia

Cad visele-n zăpadă

Cad visele-n zăpadă prin noapte dănțuind
Și nopțile în stradă prin somnul meu trecând,
Iar vii izvoare, iată, de ghețuri cad pe grui
Din inima cetății, din gândul meu hai-hui.

În casă șade mama și țese la război,
Eu o aud cum cântă de-un anotimp cu ploi,
Și tot privesc cu jind la ițele vrăjite
Când mâinile ei sfinte le-așează răsucite.

Cuvintele se-mbracă în marea de imagini
Și pier apoi în gându-mi rămas fără de margini,
Iar mama mă privește prin ochii unui sfânt
Și-atunci mă-ntorc în casă și-ncep cu ea să cânt.

Că viața se arată cu vise de zăpadă,
Cu anotimpul nopții ce dănțuie în stradă,
Cu soarele ce cade în apele vuind
Și-n ceața densă-a sortii ce-o văd spre cer suind.

Măicuța mă primește cu brațele deschise
Privind în ochii mei la gândurile-nchise
Și mă sărută iară ca pe un prunc în fașă
Topind toată-ntristarea ce-n mine are casă.

Măicuța mea cea sfântă, tu sfântă mângâiere;
Cu mâna ta muncită mă vindeci de durere,
Cuvintele-s puține de-aș vrea să-ți mulțumesc,
Și de aceea mamă, îți spun că te iubesc!

Să tremure iar codrul și brazii din pădure;
A nopții-ndepărtare să poată să o-ndure
Și vântul de mătase cel dus în iarmaroc
Să vină și să bată în visul meu de foc.

Cuprinsul poeziei să țină-n ea destinul
Și drumul cel de nea să-și lumineze chinul.
Speranța lui să fie doar luna mincinoasă
Cât umbra mea rămâne cu maica-i prea frumoasă.